

предпазване на младежите от собствените групи довежда до дългосрочна маргинализация на групата в рамките на циганския квартал и на градската общност (Томова 2007: 271-273). „Циганите в Котленско и Сливен са със значителна разлика от циганите в другите краища на България. Особено в Сливен предишната краска на циганите днес е почти заличена. Това се дължи главно на употребяваните циганки в имперската фабрика в Сливен като работнички, дето винаги са били известни като жени със съвсем цинично понятие за девство и брак” (Табakov 1911: 396).

Въпреки че проституцията е неприемливо и неприлично деяние, то тя се практикува от циганки от почти всички групи. „Нашите роми (ромскоезични турски цигани/ хорохане рома – б.а) са били много бедни през турско време. Бабите ни са се принуждавали дори да проституират – отивали са уж да измажат дуvara в някоя къща, а всъщност са проституирали. На шега често казват, че сред нас често има по-бели роми. Миллетът, или както ние им казваме чаралето, са били по-богати... Те са били ревностни мюсюлмани. Жените им не са проституирали, затова днес те имат по-чисти цигански черти от нас, макар да не казват, че са роми. За мъжете през зимата нямаше работа. Жените по две, по три тръгваха по просия. Ние оставахме с децата и чакахме заедно. И когато се върнат жените, защото понякога не можеха да се върнат за един ден, ни замесваха чорек... Понякога по-младите и хубави жени се връщаха с бял хляб, сирене, краве масло или цяла торба чисто брашно. Тогава ги биехме. То даром такива вкусни неща не се дават, а и имаше много красиви от нашите жени (хорохане рома от Североизточна България – б.а.). Понякога се раждаха руси бебета със сини очи” (м., 78 г.) (цит по Петров, Маринов 2004: 61). Скот Макфий също е впечатлен от дете „с изумително бледа за циганче кожа”, което играе край катун в края на Разградската махала (Колев, Крумова 2005: 72; Макфий 2007: 124).

По време на Руско-турската война и в периода на Временното руско управление (1877-май 1879) по-големите български градове са залети от проститутки. През юли 1878 г. Градският съвет в Казанлък решава всички блудни жени да се съберат в една къща, за да може градският доктор да ги наблюдава. Властите ясно съзнават, че тайната проституция е по-опасна от явната. Никой обаче не желае името му да се свърже с откриване на официален дом за разврат в Казанлък. През следващите три десетилетия в града все още няма обществен публичен дом (открит е чак през 1911 г. до църквата “Света Мина”), но тайната проституция процъфтява. В годишния си отчет за 1910 г. старозагорският окръжен лекар д-р Коларович посочва, че “тайни проститутки започват да се срещат доста често из градовете... Само в Казанлък са били открити от лекар 18 българки, три туркини, три циганки и две еврейки. Явни проститутки няма”. В Стара Загора квартал Табахна е „свъртали-